

ESPORTS DE MUNTANYA

“En situacions límit, el cos troba recursos que no sabies que tenies”

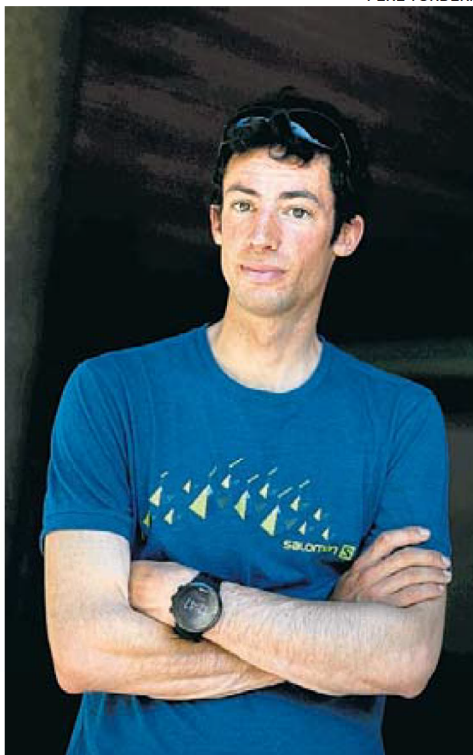
A.N.
BARCELONA

En una entrevista al *New York Times*, Kilian Jornet reflexiona sobre alguns dels episodis més determinants de la seva vida i carrera. L'atleta parla del seu amor per la natura i per travessar muntanyes portant el cos al límit. “El que em va fer enamorar de travessar muntanyes a gran velocitat és la sensació de sentir-me nu i insignificant, sense restriccions. Em dona llibertat i connexió”.

Jornet recorda que va créixer en un refugi dels Pirineus, amb un pare guia de muntanya i una mare mestra. De petit, sortien de nit al bosc i apagaven els frontals per aprendre a confiar en els altres sentits, una experiència que li va ensenyar a sentir-se part de l'entorn. “Al principi estàvem espantats, però ens anàvem tranquil·litant”, recorda.

Tot i que l'amor per la muntanya li ve dels pares, l'esperit competitiu el va desenvolupar ell sol. Des de petit li agradava

PERE TORDERA

Kilian Jornet en una imatge d'arxiu.

portar el cos al límit. “M'agradava patir. El meu somni era una pujada amb bici que no s'acabés mai”. Anava amb adults molt més grans, i fins i tot corria fins a l'escola: 25 quilòmetres d'anada. Quan era més jove també va posar a prova el seu cos fins a l'extrem. Quan era a l'escola, va deixar de menjar durant diversos dies i només bevia aigua fins que es va desmaiar mentre corria. “Explorar és part de la nostra naturalesa. La meva curiositat era entendre millor el meu cos”, afirma. Recorda també un episodi de fa dos anys a l'Everest, quan una allau li va trencar algunes costelles a 8.200 metres, completament sol. “En situacions límit, el cos troba recursos que no sabies que tenies. El límit és una cosa a la qual no volem arribar, perquè probablement després ve la mort. És una línia molt fina”.

La mort ha marcat profundament la seva vida, sobretot arran de la del seu amic Stéphane Brosse el 2012, que va caure davant seu als Alps. Aquell succés el va portar a assumir riscos excessius durant anys. “Sentia que hauria estat més fàcil si hagués mort jo”, confessa. En aquella etapa també va recórrer, en alguns moments a l'alcohol per gestionar el dol.

Avui, amb fills, reconeix que la seva relació amb el risc ha canviat. No té por de morir, però sí de deixar-los sense pare. —